

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Ing. R. M.**, zast. Mgr. Janem Vargou, advokátem se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **ministr obrany České republiky**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2020, č. j. MO 205598/2020-8694, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2022, č. j. 18 Ad 7/2020-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 29. 5. 2020, č. j. MO 156198/2020 – 1304, jehož výrokem II. nevyhověl z důvodu promlčení části žádosti žalobkyně o náhradu škody na zdraví, a to v rozsahu náhrady za bolest ve výši 5 000 Kč ve vztahu k opakovaným punkcím provedeným v roce 2013, za ztížení společenského uplatnění v celkové výši 650 000 Kč a nároku na náhradu za účelně vynaložené náklady uhrazené na léčebně rehabilitační péči ve výši 2 520 Kč ve vztahu ke služebnímu úrazu ze dne 4. 1. 2009.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Městský soud neshledal důvodnou námitku nesprávně stanoveného dne, od kterého počala běžet subjektivní promlčecí lhůta. Co se týče náhrady za bolest ohledně punkcí pravého kolene,

které byly provedeny ve dnech 8. 7. 2013, 29. 7. 2013, 30. 10. 2013 a 18. 11. 2013, žalobkyně se o vzniku škody dozvěděla ve dnech, kdy byly tyto úkony vykonány. Dvouletá promlčecí lhůta tedy uplynula dne 8. 7. 2015, 29. 7. 2015, 30. 10. 2015 a 18. 11. 2015. Nárok na náhradu za bolest, který byl uplatněn dne 18. 3. 2020, byl tedy v době uplatnění nároku již promlčen.

[3] Co se týče promlčení nároku na náhradu za ztížení společenského uplatnění, subjektivní promlčecí lhůta běží od okamžiku, kdy lze objektivně provést vyhodnocení ztížení společenského uplatnění. Počátek běhu této lhůty je vázán na vyjádření lékaře. Z revizního posudku MUDr. Š. ze dne 13. 2. 2020 vyplývá, že ztížení společenského uplatnění bylo hodnoceno na základě lékařské zprávy ze dne 22. 5. 2017. Nejpozději tohoto dne mohla žalobkyně svůj zdravotní stav vnímat jako ustálený. Ode dne 22. 5. 2017 tedy běžela dvouletá promlčecí lhůta, která marně uplynula dne 22. 5. 2019.

[4] Městský soud neshledal rozpor námitky promlčení vznesené žalovaným s dobrými mravy. Žalobkyně neuvádí výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly, proč se teprve v březnu 2020 domáhala nároků vzniklých v souvislosti se služebním úrazem ze dne 4. 1. 2009. Městský soud neshledal nutným nechat vypracovat znalecký posudek, jelikož v dané věci byla podstatnou otázkou promlčení a nikoliv bodové ohodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Městský soud neprovedl ani výslech žalobčína ošetřujícího lékaře MUDr. K., neboť dospěl k závěru, že tento výslech by byl nadbytečný. Na závěr městský soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného vypořádání odvolacích námitek.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření, replika a duplika

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu porušení podřazeného pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Městský soud nesprávně posoudil otázku promlčení nároku na náhradu za bolest a náhradu za ztížení společenského uplatnění. Služební orgány ani městský soud se nezabývaly tím, že stěžovatelka jako vojačka Armády ČR si sama nezadáva lékařské posudky či kontroly u vojenského poskytovatele zdravotních služeb. Lékařské posudky a kontroly stanovuje vojákům určený vojenský lékař a zdravotnické zařízení vojenského poskytovatele zdravotnických služeb. Vojenský lékař stěžovatelky MUDr. K. vydal nesprávné a neúplné posudky pro účely odškodnění jejího služebního úrazu, jelikož do nich nezahrnul uplatňovanou škodu na zdraví v podobě provedených punkcí. Celkový průběh léčení byl shrnut v revizi hodnocení bolestného a hodnocení ztížení společenského uplatnění, které provedl MUDr. Š. z Vojenského ústavu soudního lékařství Ústřední vojenské nemocnice v Praze (dále jen „VÚSL ÚVN Praha“) dne 13. 2. 2020. Služební orgán přičetl promlčení k tíži stěžovatelky, která však nemohla obdržené lékařské posudky odborně hodnotit.

[7] Služební orgán I. stupně uplatnil námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy, jelikož k promlčení došlo pochybením vojenského lékaře, ačkoliv ten měl zpracovat lékařský posudek řádně a včas a na základě komplexní lékařské dokumentace. Stěžovatelka byla povinna řídit se pokyny k léčbě od MUDr. K.. Tomuto lékaři v roce 2017 odevzdala lékařskou zprávu ze dne 22. 5. 2017, nicméně MUDr. K. nevyhodnotil její zdravotní stav

pokračování

jako ustálený. V lékařské zprávě ze dne 22. 5. 2017 stěžovatelku nic neinformovalo o jejím stavu vzhledem k trvalým následkům a ztížení společenského uplatnění. Stěžovatelka byla jako vojačka Armády ČR v nevýhodném a lehce zneužitelném postavení. Vojenský lékař MUDr. K. po určité době hodnotil její zdravotní stav jako neustálený, což doložila městskému soudu písemným potvrzením tohoto lékaře ze dne 22. 7. 2020. Pokud měli MUDr. K. a MUDr. Š. na odbornou otázku ustálení zdravotního stavu různý názor, není chybou stěžovatelky, že svůj nárok na odbornou radu jednoho z nich neuplatnila včas. MUDr. Š. navíc systematicky protahoval zpracování revizního posudku ze dne 13. 2. 2020. MUDr. Š. poté stanovil datum ustálení zdravotního stavu ke dni 22. 5. 2017, kdy měla stěžovatelka vědět, že její zdravotní stav je ustálený, na základě lékařské zprávy, kterou jí VÚSL ÚVN Praha neposkytl úplnou. Postup služebních orgánů a vojenských lékařů se přičítá dobrým mravům, jak je definuje judikatura Nejvyššího soudu. V době, kdy stěžovatelka utrpěla služební úrazy, byl platný rozkaz ministra obrany ze dne 22. 9. 1995, č. 52/1995, o vyšetřování a odškodňování pracovních úrazů, ze kterého plyne, že velitel je při vyšetřování úrazu povinen zjistit druh a rozsah újmy na zdraví poškozeného. Stěžovatelka proto věřila, že posudek o jejím zdravotním stavu bude vypracován v souladu s jejími oprávněnými nároky. Městský soud též odmítl provést výslech MUDr. K., na jehož základě by bylo možné zjistit motivaci k jeho chybným závěrům.

[8] Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Závěry městského soudu považuje za správné. Kasační stížnost se opírá o neprokázaná tvrzení a stěžovatelka mění svou hlavní argumentaci, jelikož původně tvrdila, že nedošlo k promlčení nároků. V kasační stížnosti nicméně argumentuje zejména tím, že promlčení těchto nároků je v rozporu s dobrými mravy. Ze žádného právního či vnitřního předpisu nevyplývá povinnost vojenského lékaře hlídat promlčení náhrady škody na zdraví jeho pacientů. Vojenský lékař nemá povinnost aktivně a včas vyhodnocovat, zda je namístě nechat vypracovat lékařský posudek pro účely náhrady škody na zdraví. Výše uvedené je povinností poškozeného. Opomenutí stěžovatelky uplatnit nárok včas nelze klást za vinu vojenskému lékaři či žalovanému. Stěžovatelka neuvedla, kdy mělo podle ní dojít k ustálení zdravotního stavu pro účely přiznání náhrady za ztížení společenského uplatnění. Žalovaný na závěr nesouhlasí ani s tvrzením, že MUDr. Š. systematicky protahoval zpracování lékařského posudku. Stěžovatelka neuvádí důkazy, které by mohly snížit jeho důvěryhodnost.

[9] Stěžovatelka v replice uvedla, že pokud by měl žalovaný pravdu, byla by účelově vyloučena část odpovědnosti Ministerstva obrany za zdravotní péči o vojáky. Žalovaný v průběhu správního řízení o odškodnění tří služebních úrazů stěžovatelky bez jakéhokoliv dokazování či jiné příčiny přičetl promlčení respektive zpoždění specifikace trvalých následků na pravém kolenu na vrub stěžovatelky. MUDr. K. ve vyjádření ze dne 22. 7. 2020 zdůvodnil, proč v roce 2018 záměrně nehodnotil trvalé následky a nevystavil bodové ohodnocení k těmto následkům. Stěžovatelka na závěr doložila osobní vyjádření, ve kterém služebním orgánům vytkla přehnaný formalismus, který zjevně odporuje korektivě dobrých mravů.

[10] Žalovaný v duplice zdůraznil, že stěžovatelka si pro zpracování posudku s bodovým ohodnocením mohla vybrat civilního lékaře.

[11] Stěžovatelka v rámci tripliky nazvané Doplnění kasační stížnosti poukázala na vyjádření ředitele Kanceláře ministra obrany, dle kterého je v kompetenci příslušného lékaře každého centra zdravotních služeb v rezortu obrany posuzovat ustálenost zdravotního stavu pro účely vydání lékařského posudku k bodovému ohodnocení ve smyslu vyhlášky č. 346/2015 Sb., o postupu určování výše náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění vojáků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 346/2015 Sb.“). Stěžovatelka dále odkázala na Metodiku státního tajemníka Ministerstva obrany č. j. MO 330631/2018-7542, ve které je stanoveno, jak postupovat při odškodňování služebních úrazů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.a) Právní úprava a obecná východiska

[12] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Dle § 116 písm. c) a d) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), platí, že vojákovi, který utrpěl služební úraz, je stát povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout náhradu za bolest a náhradu za ztížení společenského uplatnění.

[15] Dle § 159 odst. 1 zákona o vojácích z povolání se nárok podle tohoto zákona promlčí, *jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena v tomto zákoně. K promlčení se přihlídnou jen tehdy, jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, přiznat.*

[16] Dle § 161 odst. 3 zákona o vojácích z povolání platí: *Lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky; počne běžet ode dne, kdy se poškozený dozví o tom, že škoda vznikla, a o tom, kdo za ni odpovídá.*

[17] Promlčení nároku na náhradu škody představuje typickou občanskoprávní problematiku, ke které se vyjadřuje civilní judikatura. Dle § 620 věty první zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, je pro určení počátku běhu promlčecí lhůty podstatné, kdy poškozený nabyl vědomost o škodě a osobě povinné k její náhradě. V dané věci není mezi účastníky řízení sporné, že stěžovatelka v roce 2017, tedy v době, kdy měla začít běžet subjektivní promlčecí lhůta, věděla, že osobou povinnou k náhradě škody je stát prostřednictvím dotčených služebních orgánů. Spornou je však otázka její vědomosti o škodě.

[18] Újma na zdraví spočívající ve ztížení společenského uplatnění vzniká v době, kdy se zdravotní stav poškozeného ustálí natolik, aby bylo zřejmé, jak se nepříznivé následky projeví v jeho dalším životě, resp. jak výraznou a trvalou změnu jeho společenského, kulturního a rodinného uplatnění budou představovat oproti stavu před úrazem (srov.

pokračování

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 3484/2019, a v něm uvedenou judikaturu k této problematice). Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1169/2000, se poškozený o škodě dozví v době, kdy lze objektivně provést bodové ohodnocení ztížení jeho společenského uplatnění, přičemž posouzení otázky, kdy se zdravotní stav poškozeného ustálil, je závislé na vyjádření lékaře. Zároveň však dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. 25 Cdo 1593/2015, není pro počátek běhu promlčecí lhůty rozhodný okamžik reálného vyhotovení lékařského posudku.

[19] Ustálení zdravotního stavu je tedy třeba spojovat s momentem, v němž již lze objektivně seznat přetrvávající nepříznivé dopady poškození zdraví na další život poškozeného, aniž by se však muselo jednat o okamžik, k němuž již lze vyloučit vznik případných dalších komplikací dále ztěžujících jeho zdravotní stav. V případě pozdějšího zhoršení ustáleného zdravotního stavu nebo projevu nových následků souvisejících s původním poškozením zdraví v takové intenzitě a takovým způsobem, že původně nebyly, příp. ani nemohly být předvídané, může poškozenému vzniknout z původní škodní události další (nový) nárok na náhradu. Jednalo by se o další dílčí nárok, u něž by se promlčení posuzovalo jako u nároku se samostatnou promlčecí lhůtou a rozdílným začátkem jejího běhu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2022, sp. zn. 25 Cdo 1711/2022).

III.b) Počátek běhu promlčecí lhůty

[20] Stěžovatelka rozporuje závěry městského soudu ohledně promlčení nároků na náhradu za bolest podle § 116 písm. c) zákona o vojácích z povolání spočívající v proplacení punkcí z roku 2013 a náhradu za ztížení společenského uplatnění dle § 116 písm. d) téhož zákona za služební úraz z roku 2009. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka utrpěla dne 4. 1. 2009 služební úraz pravé nohy. Následně utrpěla shodný úraz dne 13. 9. 2011. Po těchto úrazech absolvovala v letech 2013 a 2014 operace pravého kolene. Následně dne 19. 3. 2018 utrpěla třetí služební úraz pravé nohy. Stěžovatelka poté 18. 3. 2020 podala služebnímu orgánu I. stupně žádost o náhradu za bolest, za ztížení společenského uplatnění, za ztrátu platu, náhradu škody spočívající v nevyplacení stabilizačního příspěvku a náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením. Dané žádosti bylo zčásti vyhověno, ovšem kromě náhrady za bolest za provedené punkce z roku 2013, náhrady za ztížení společenského uplatnění spočívající v trvalých následcích po poranění měkkého kolene vpravo a poúrazovém a pooperačním omezení hybnosti pravého kolenního kloubu a náhrady za účelně vynaložené náklady uhrazené na léčebně rehabilitační péči. Poslední z těchto nepřiznaných náhrad nyní stěžovatelka nerozporuje.

[21] Ve vztahu k punkcím z roku 2013 dospěl městský soud k závěru, že dvouletá subjektivní promlčecí lhůta ohledně nich marně uplynula v roce 2015, tedy před tím, než stěžovatelka v březnu 2020 uplatnila nárok na náhradu bolesti. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že MUDr. K. tyto punkce chybně nezahrnul do lékařského posudku, což zjistila až z revizního posudku MUDr. Š. ze dne 13. 2. 2020. Námitku nezahrnutí punkcí do lékařského posudku MUDr. K. však stěžovatelka neuvedla v žalobě a uvádí ji až nyní

v kasační stížnosti. Jelikož se jedná o námitku, která mohla být uplatněna v řízení před městským soudem, avšak nebyla, NSS ji musí posoudit jako nepřijatelnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Ani námitku ohledně pochybení MUDr. Š., spočívajícího v protahování zpracování revizního posudku, nelze považovat za přijatelnou, jelikož ani tato námitka nebyla uplatněna v řízení před městským soudem, ačkoliv v tom stěžovatelce nic nebránilo. Kromě výše uvedených nepřijatelných námitek stěžovatelka neuvádí další argumentaci, proto se NSS punkcemi dále nezabývá.

[22] Co se týče nároku na náhradu za ztížení společenského uplatnění, služební orgány a městský soud dospěly k závěru, že promlčecí lhůta počala u tohoto nároku běžet ode dne vydání lékařské zprávy z ortopedické kontroly dne 22. 5. 2017, na jejímž základě bylo možné objektivně hodnotit ztížení společenského uplatnění stěžovatelky. Dvouletá subjektivní promlčecí lhůta dle § 161 odst. 3 zákona o vojácích z povolání tedy měla marně uplynout dne 22. 5. 2019. Stěžovatelka žádost o náhradu za ztížení společenského uplatnění podala až dne 18. 3. 2020. Dle stěžovatelky je námitka promlčení tohoto nároku v rozporu s dobrými mravy, jelikož svůj nárok na náhradu za ztížení společenského uplatnění neuplatnila dříve na základě odborné rady vojenského lékaře a lékařská zpráva ze dne 22. 5. 2017 ji neinformovala o ustálení jejího zdravotního stavu.

[23] Z revizního posudku MUDr. Š. ze dne 13. 2. 2020, který byl vydán na základě žádosti stěžovatelky a tvoří součást správního spisu, vyplývá, že hodnocení ztížení společenského uplatnění lze u stěžovatelky provést na základě lékařské zprávy z ortopedické kontroly ze dne 22. 5. 2017. V následném vyjádření primáře VÚSL ÚVN Praha ze dne 28. 4. 2020 je uvedeno, že ačkoliv k ustálení zdravotního stavu stěžovatelky pravděpodobně došlo již dříve, výše uvedená lékařská zpráva ze dne 22. 5. 2017 představuje jediný objektivní poklad pro revizní zhodnocení ztížení společenského uplatnění.

[24] Stěžovatelka sice nesouhlasí s datem počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty, nicméně sama neuvádí odlišné datum, od kterého měla tato lhůta začít běžet, a ani neprokazuje, že by v dané době nedošlo k ustálení jejího zdravotního stavu.

[25] Lékařská zpráva MUDr. K. ze dne 22. 7. 2020, na kterou stěžovatelka odkazuje a kterou doložila městskému soudu (č. l. 18 spisu městského soudu), neprokazuje, že její zdravotní stav nebylo možné v roce 2017 považovat za ustálený. MUDr. K. zde pouze uvedl, že z důvodu dalšího služebního úrazu z března 2018 nemohl v tomto roce posoudit ztížení společenského uplatnění stěžovatelky. Nevyplývá z něj tudíž ani, že by po odevzdání lékařské zprávy ze dne 22. 5. 2017 MUDr. K. odmítl stěžovatelce zpracovat lékařský posudek týkající se ztížení společenského uplatnění v důsledku služebního úrazu z roku 2009. Postup MUDr. K. byl v souladu s § 8 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 346/2015 Sb., dle kterého lze lékařský posudek u ztížení společenského uplatnění vydat zpravidla až po jednom roce poté, co došlo k újmě na zdraví. MUDr. K. tedy mohl lékařský posudek ohledně služebního úrazu z roku 2018 vydat nejdříve až v roce 2019. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem uvedeným v bodě 37. napadeného rozsudku, že tato lékařská zpráva nijak nezpochybňuje závěry z revizního hodnocení MUDr. Š. a vyjádření primáře VÚSL ÚVN Praha ze dne 28. 4. 2020.

[26] Jak bylo uvedeno výše, dle judikatury Nejvyššího soudu je posouzení otázky zdravotního stavu závislé na vyjádření lékaře. Jak z revizního hodnocení MUDr. Š. ze dne

pokračování

13. 2. 2020, tak i z vyjádření primáře VÚSL ÚVN Praha ze dne 28. 4. 2020 vyplývá, že ztížení společenského uplatnění bylo u stěžovatelky možné určit nejpozději od lékařské prohlídky ze dne 22. 5. 2017. S námitkou, že se v této lékařské zprávě nenachází rentgenový snímek s objektivním nálezem, se vypořádal městský soud v bodě 38. napadeného rozsudku tak, že absence popisu rentgenového snímku v této lékařské zprávě neprokazuje, že by ošetřující lékař stěžovatelky tento snímek neviděl. Jelikož stěžovatelka nepředkládá důkazy, které by tento závěr mohly vyvrátit, NSS se s posouzením městského soudu ztotožňuje.

[27] Podstatné pro projednávaný případ je, že stěžovatelce se nepodařilo prokázat, že by jí něco objektivně bránilo v tom, aby aktivně řešila otázku ustálení svého zdravotního stavu před třetím služebním úrazem z března 2018. Poslední operace jejího pravého kolene dle podkladů ze správního spisu proběhla v roce 2014 a stěžovatelka ničím nedokládá, že by v následných letech před třetím služebním úrazem došlo k dalším lékařským zákrokům, kvůli kterým by se mohla domnívat, že její zdravotní stav stále nelze považovat za ustálený. Ze správního spisu ani z podkladů, které doložila během soudního řízení, taktéž nevyplývá, že by v období po poslední operaci z roku 2014 a před třetím služebním úrazem z roku 2018 docházelo k jiným významným změnám jejího zdravotního stavu. Z tohoto důvodu se lze ztotožnit se závěrem městského soudu uvedeným v bodě 35. napadeného rozsudku, že stěžovatelčin zdravotní stav byl skutečně ustálen nejpozději ke dni 22. 5. 2017, ačkoliv na tuto skutečnost lékařská zpráva z tohoto dne výslovně neupozorňuje. Od tohoto dne počala běžet subjektivní promlčecí lhůta, která dle § 161 odst. 3 zákona o vojácích z povolání marně uplynula dne 22. 5. 2019.

III.c) Tvzený rozpor uplatnění námítky promlčení s dobrými mravy

[28] Stěžovatelka je dále přesvědčena, že služební orgány uplatnily námítku promlčení nároků na náhradu škody v rozporu s dobrými mravy. Vztahem námítky promlčení a korektivu dobrých mravů se NSS zabýval v rozsudku ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 Ads 83/2013-39, ve kterém odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005 sp. zn. I. ÚS 643/04, dle kterého platí: *„Námítka promlčení zásadně dobrým mravům neodporuje, ale mohou nastat situace, že uplatnění této námítky je výrazem zneužití práva na úkor účastníka, vůči němuž by zánik nároku v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Ads 83/2013-39 odkázal též na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. 21 Cdo 85/2010, ve kterém Nejvyšší soud uvedl k uplatnění korektivu dobrých mravů na námítku promlčení následující: *„Dobrym mravum zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námítky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marně uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil.“*

[29] Ke stěžovateli konstatování v triplice, opřenému o vyjádření ředitele Kabinetu ministra obrany ze dne 12. 8. 2020, že je v kompetenci příslušného lékaře každého Centra zdravotních služeb v rezortu posuzovat ustálenost zdravotního stavu pro účely vydání lékařského posudku k bodovému ohodnocení ve smyslu vyhlášky č. 346/2015 Sb., je třeba uvést, že služební orgány ani městský soud nepopíraly oprávnění MUDr. K. vydat lékařský posudek s bodovým ohodnocením, ostatně MUDr. K. tento posudek v březnu 2020 vydal. Z výše uvedeného nicméně neplyne, že by MUDr. K. byl povinen vydat tento lékařský posudek sám z vlastní iniciativy, ani nelze dospět k závěru, že by MUDr. K. nějak pochybil.

[30] Lze připomenout, že pro vydání lékařského posudku se obdobně užití ustanovení zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů. Dle jeho § 42 odst. 1 lékařský posudek vydává poskytovatel (tj. všeobecný praktický lékař) na žádost pacienta nebo jiné oprávněné osoby. Stěžovatelka ve správním ani soudním řízení ničím nedoložila, že by se před služebním úrazem z března 2018 obrátila na svého lékaře MUDr. K. s žádostí o posouzení ztížení jejího společenského uplatnění. To prokazatelně učinila právě až po třetím služebním úrazu z roku 2018.

[31] Co se týče námitky ohledně údajné dezinformovanosti při předávání zdravotnické dokumentace, NSS souhlasí se závěrem městského soudu uvedeným v bodě 38. napadeného rozsudku, že ze správního spisu nevyplývá nic, co by tomuto tvrzení nasvědčovalo, a stěžovatelka tyto skutečnosti ničím neprokazuje. Daná námitka proto není důvodná.

[32] Důvodná není ani námitka, že městský soud neprovedl výslech MUDr. K.. Městský soud v bodě 37. napadeného rozsudku konstatoval, že výslech tohoto lékaře neprovedl pro jeho nadbytečnost, jelikož v rámci ústního jednání provedl jako důkaz výše rozebranou lékařskou zprávu ze dne 22. 7. 2020 vypracovanou tímto lékařem. Neuvedl-li MUDr. K. ve vyjádření žádné relevantní okolnosti, které by mohly zpochybnit závěr VÚSL ÚVN Praha, který vycházel z podrobného studia dostupné zdravotnické dokumentace stěžovatelky, lze podle městského soudu usoudit, že by obdobná tvrzení poskytl i při výslechu před soudem. Navíc jeho případné vyjádření mohla stěžovatelka zajistit již během správního řízení a případnou argumentaci ošetřujícího lékaře služebnímu orgánu předložit. Městský soud navíc neměl pochyby o relevanci vyjádření vrcholného zdravotnického zařízení vycházejícího z hodnocení úplné zdravotnické dokumentace. Ani NSS neshledal, že by výslech MUDr. K. mohl zvrátit závěry služebních orgánů. V průběhu soudního řízení nic nenasvědčovalo tomu, že by MUDr. K. měl nějakým způsobem pochybit či že by v roce 2018 odmítl stěžovatelce posoudit ztížení společenského uplatnění s úmyslem ji poškodit. Sama stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že výslech měl osvětlit motivaci MUDr. K. k chybným závěrům ohledně vzniku nároku. Takové stěžovatelkou předpokládané motivace však nejsou způsobilé vyvrátit promlčení jejího nároku. Nebylo proto nutné, aby městský soud provedl jeho výslech.

[33] Co se týče stěžovatelkou zmiňovaného rozkazu ministra obrany ze dne 22. 9. 1995, č. 52/1995, dle kterého je velitel poškozeného při vyšetřování úrazu povinen mimo jiné zjistit druh a rozsah újmy na jeho zdraví, NSS konstatuje, že stěžovatelka nerozporovala, že by v projednávaném případě při vyšetřování jejich tří úrazů byly druh či rozsah újmy (poškození pravé dolní končetiny) zjištěny nesprávně, tj. že by například bylo za rozhodující považováno odlišné zranění. K náhradě škody za bolest způsobenou přímo

pokračování

služebními úrazy navíc došlo již před zahájením současného řízení, což stěžovatelka nerozporuje. Z ničeho nevyplývá, že by ji služební orgány měly upozorňovat na skutečnost, kdy dojde k promlčení nároků náhrady za bolest či za ztížení společenského uplatnění či která konkrétní data jsou pro běh této lhůty podstatná. Ani na tomto základě tedy nelze shledat, že by námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu